

דברות קודש

מאת
נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת ואתחנן

נאמץ

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת ואתחנן - שבת נחמו

ואותיות אלו אין בהם קדושה ומותר למוחקם, ואם כן תהיה דביקות ישראל בה' בדרך זה שאין השם מקדשם, לזה גמר אומר אלוקים פירוש דביקות זה שאתם דביקים בה' אינה כדביקות האותיות שמלפניו, אלא כאותיות שמלאחריו שהם 'כס' של אלוקים שהם קדושים כשאר האותיות של השם, עכ"ד.

ויש לומר שזה כוונת הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים, שכוונת הפסוק הוא שהנחמה הוי שהדביקות בה' יהיה באופן כמו 'כס' של אלוקים, שיהיו לכם קדושה כמו עצם השם.

יעזור השי"ת שנזכה לכתובה וחתימה טובה, ונזכה לראות בנחמת ציון ובבנין ירושלים בביאת גוא"צ בב"א.

בהפטרה, נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים (ישעיה מ א).

ונראה לי לומר בביאור הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אלוקים, בהקדם דברי האור החיים הק' על הפסוק (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלוקים. ומבאר שם על פי מה שכתב רמב"ם (הל' יסודי התורה ו ב-ג) וז"ל וז' שמות הם הוי"ה וכו' כל המוחק אפילו אות אחת מז' שמות אלו לוקה, כל הנטפל לה' מלפניו מותר למוחקו וכו' מלאחריו כגון 'ך' של אלוקים 'כס' של אלוקים אינם נמחקים, והרי הם כשאר אותיות של שם, שהשם מקדשם ע"כ.

והוא מה שנתכוון לומר להם במאמר הדבקים בה', פירוש ולפי ששם זה המיוחד שם הוי"ה אין אות נדבקת ונסמכת לו מלאחריו אלא מלפניו כגון לה' בה' כה'

מתוך עריכת השוה"ט ליל שב"ק פר' ואתחנן - שבת נחמו תשפ"א

בחלקו, סמכן זה לזה, וסמך יוסף אחריו שאף הוא משכן שילה היה בנוי בחלקו שנאמר (תהלים עח טז) וימאס באהל יוסף וגו', ולפי שבית עולמים חביב משילה, לכך הקדים בנימין ליוסף. חופף עליו כל היום - לעולם משנבחרה ירושלים לא שרתה שכינה במקום אחר, ובין כתפיו שכן - בגובה ארצו היה בית המקדש בנוי אלא שנמוך כ"ג אמה מעין עיטם ושם היה דעתו של דוד לבנותו כדאיתא בשחיטת קדשים (זבחים נד:), אמרי נחתי ביה פורתא משום דכתיב ובין כתפיו שכן אין לך נאה בשור יותר מכתפיו. הרי אנו רואים גם ברש"י שם שבית המקדש קשור לצואר, כמו שהוא מפרש בין כתפיו.

והנה הצואר של האדם הוא המחבר בין המוח להלב, ובזמן שבית המקדש היה קיים, הקדושה של הבית המקדש השפיע בחינה של וידעת היום והשבת אל לבבך, להוציא מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב. ומשנחרב בית מקדשינו דרוש עבודה רבה כדי להגיע לבחינה זו.

בכל יום אנו אומרים שלש פעמים בתפילת עלינו הפסוק וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד (דברים ד לט).

ונראה לומר שדעתה הוא ענין של חיבור כמ"ש (בראשית ד א) והאדם ידע את חוה אשתו. ודעת זו מתבטא, שמחבר המוח והלב. ורבים הם שיש להם ידיעה רחבה, אבל אינם מצליחים להוציא הדברים מכוח אל הפועל. העבודה הדרושה מהעובד השם האמיתי הוא להוציא הדברים מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב, ממחשבה למעשה.

איתא במדרש (שה"ש רבה ד) כמגדל דוד צוארך זה בית המקדש עיי"ש (וכ"ה בזה"ק ויגש ר"ט), וכן מצינו בדברי רש"י (בראשית מה יד) על הפסוק ויפל על צוארי בנימן אחיו ויבך ובנימן בכה על צואריו, וכתב רש"י, ויפול על צוארי בנימן אחיו ויבך - על שני מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחרב, ובנימין בכה על צואריו - על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו ליחרב.

ענין זה אנו רואים עוד בדברי רש"י (דברים לג יב) על הפסוק לבנימן אמר ידיד ה' ישכן לבטח עליו חפף עליו כל היום ובין כתיפיו שכן, וכתב רש"י לפי שברכת לוי בעבודת הקרבנות ושל בנימין בבנין בית המקדש

ולאחר זמן הלך זה הילד לעולמו ר"ל, הישיבה היתה ממוקמת בעיר 'סאוט פאלסבערג' וזה מרחק נסיעה מבוסטון בערך חמש שעות, וזכרוני שהוא הגיע פעם מבוסטון ונכנס מיד לשיעור, וכשהתחיל לומר השיעור אמרו לו הבחורים שכבר אוחזים דף אחרי זה, ודפדף והתחיל שיעור בדף הבא, זה היה הגאונות שלו.

ממה שלמדתי אצלו לא זכור לי הרבה, ואפשר אם תשאלו אותי על איזה חידוש בלומדות שאמר לא יהיה לי מענה בפי, אבל זכור לי היטב כמה אמרות נאות שאמר. פעם נפגשתי עמו בשהותו בבוסטון, ודיבר איתי על החשיבות של תפילת עלינו לשבח, שאמנם בכל יום אנו אומרים אותו בסוף התפילה, והרבה אנשים אומרים אותו עם רגל אחד מחוץ לביה"כ, ולא מתייחסים אל התפילה הזאת בחשיבות הראויה לה. אבל צריכים לזכור שבראש השנה ויום הכיפורים תפילה זו היא מהתפילות החשובות שאומרים אותו באמצע תפילת מוסף, ולכן גם בכל יום צריכים להתייחס לתפילת עלינו ביחס הראוי והנכון.

החשיבות של תפילה זו בתפילות של הימים הנוראים שהם ימים של מלכות הוא בדברי השבח שזכינו

והחיד"א בספרו מחזיק ברכה (אר"ח קלב ב) כתב בשם תשובות רבנו האי גאון כתב יד ארוכה, שיהושע בן נון תיקן את תפילת עלינו לשבח לאחר שהנחיל הארץ לישראל. ובספר חרדים מציין שתפילת עלינו נאמרה בעת הקפת חומות יריחו, ובספר סדר היום נאמר שיהושע אמרו שבע פעמים ישר והפוך בשעת הפלת חומות יריחו וכך נפלו שבעת החומות של יריחו.

עוד כתב בספר מחזיק ברכה (שם), שאחר החורבן תיקן רבי יוחנן בן זכאי לומר עלינו לשבח בכל יום.

ונראה לומר שכל זמן שבית המקדש היה קיים היה קדושת הבית משפיע שיהיה חיבור בין המוח להלב, שיוכל האדם להוציא מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב. ולאחרי חורבן הבית שכבר לא היה כוח זו, תיקן רבי יוחנן בן זכאי לומר עלינו לשבח בכל יום, ובה נאמר וידעת היום והשבת אל לבבך, כדי להשריש בחינה זו של החיבור בין המוח להלב.

זכרוני בשנות בחרותי כשזכיתי ללמוד אצל הגאון רבי אליהו בער וואנטפויגל שליט"א, היה תקופה של"ע היה לו ילד חולה שהיה מאושפז בבית הרפואה בבוסטון,

מתחת בין בימים כתיקונם שהם בבחינת בשמים ממעל, וגם בימי בין הזמנים שהם בבחינת הארץ מתחת.

וזה מה שאנו אומרים תפילה זו בסוף התפילה, שכל זמן שאנו נמצאים בבית המדרש אנו יודעים שיש מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אנו בבחינת בשמים ממעל, אבל ברגע שאנו עוזבים את כותלי בית המדרש ונכנסים לתוך העולם הזה שהוא בחינת הארץ מתחת, צריכים להתפלל שנזכור כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת.

וכמו שאמרנו, ידיעה הוא מלשון חיבור, שנדע לחבר המלכות שמים גם על הבחינה של הארץ מתחת. ולזה אנו מקדימים ואומרים וידעת היום והשבת אל לבבך, שבמוח הכל יודעים כי ה' הוא האלוקים גם על הארץ מתחת, אבל צריכים שיהיה והשבת אל לבבך, להוציא הדברים מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב, כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

יעזור השי"ת שנזכה לכתובה וחתומה טובה, נחמת ציון ובנין ירושלים, עדי נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

לכרוע להשתחוות להודות ולעבוד לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שאין כיוצא בו בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, בניגוד לאומות העולם המשתחוים להבל ולריק ומתפללים אל אל לא יושיע.

פסוק זו של וידעת היום והשבת אל לבבך כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, הוא היסוד שעליה יסדו התפילה החשובה עלינו לשבח. אנו קורים תמיד פסוק זו בתקופה של ימי בין הזמנים שבה אנו מבטאים שאנו ממליכים הקב"ה בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, בין בימים כתיקונם שהם בבחינת בשמים ממעל, וגם בימי בין הזמנים שהם בבחינת הארץ מתחת.

זכור לי מימי ילדותי איך שעוררו לציבור בענין זה, והיו אומרים שיש כאלו שחושבים שכשעוברים ה'טאל' (בקתה שהיה פעם, שבו גובים המס להשתמשות בכביש זו) בדרך לחופש, מוסרים שם השלחן ערוך. היינו שחושבים שדיני השלחן ערוך אינם שייכים בימי בין הזמנים.

ולכן קורים פסוק זו דייקא בתקופה זו לומר שאנו ממליכים הקב"ה בשמים ממעל ועל הארץ

שב"ק פרשת דברים-חזון תשפ"ב

קידושא רבא בצפרא דשנתא

שמחת האויפרוף לחתן יצחק אשר ני"ז
בן ידידנו הר"ר דוד ליבוביץ הי"ז

בעולמם של אלו שאינם שומרים תורה ומצוות ה"י ישנם רבים הממאנים להינשא כי אינם רוצים לעזור לזולתו, שמחשבתם כל היום רק מה הם יכולים להרוויח לעצמם ולא חושבים כלל על השני, ולכן יש להם קושי להתחתן, וגם לא מביאים בנים לעולם, וזהו חורבן גדול, שלא ממושיכים את הדורות הלאה.

בית נאמן בישראל הוא בנין, וההיפך הוא חורבן. כשיהודי הולך להשתתף בשמחת נישואין הוא אינו מגיע בשביל לאכול שם, אלא כדי לשמוח עם היהודי השני, ולשמח חתן וכלה. וזה גופא דוגמא לחתן וכלה איך צריך לחשוב אחד על השני.

ואפשר לומר שזה הכוונה במאמרם ו"ל כל המשמח חתן כאילו

אמרו חז"ל (ברכות ו:): כל המשמח חתן כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים. ונראה לבאר הדברים על פי מה שאמרו חז"ל (פרקי דרבי אליעזר סוף פרק טו) שחתן דומה למלך, וצריכים להתבונן במה מתבטא מלכותו.

ונראה לומר בדרך זה שכשחתן וכלה מקימים בית נאמן בישראל הרי הם מקימים מלכות, שהחתן דומה למלך, והכלה דומה למלכה, ומה שאחז"ל שחתן דומה למלך אין הכוונה שכולם עבדיו ומקבלים מרותו, אלא שהוא מלך והוא צריך לדאוג לכל הנתינים במדינתו, היינו שהוא צריך לדאוג לאשתו זו הכלה.

א אידישע שטוב (בית יהודי) בנוי על הבסיס של העזרה לזולת, כשדואגים לשני זה נקרא בנין. מאידך

והנה כשמתחננים יש בחינה של 'טרחכם ומשאכם וריבכם', אבל תלוי איך ההסתכלות של האדם, אם הוא מסתכל על הקושי שבדבר או אכן שזה חורבן, אבל אם מסתכלים על ה'טרחכם ומשאכם וריבכם' באופן שאמנם יש בזה ענין של קושי, אבל כשהאדם אוהב מה שהוא עושה, אזי אין זה קשה, ואדרבה זה נותן לו סיפוק ושמחה, ואז ה'טרחכם ומשאכם וריבכם' זה בחינה של בנין.

יעזור השי"ת שהזיווג יעלה יפה, והחתונה יהיה בשעה טובה ומצלחת, ושהחתן כלה יזכו לבנות בית נאמן בישראל, ושההורים וכל המשפחה יזכו לראות רוב נחת ותענוג דקדושה מהם ומכל יוצ"ח מתוך שמחה והרחבה עדי נזכה לבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

בנה אחת מחורבות ירושלים, שהוא מראה דוגמא איך צריכים לבנות בית נאמן בישראל, ושלא יהיה ח"ו בחינה של חורבן כדאמרן.

קראנו היום בפרשה 'איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם' (דברים א יב) ומפרש רש"י טרחכם. מלמד שהיו ישראל טרחנין, היה אחד מהם רואה את בעל דינו נוצח בדיו, אומר יש לי עדים להביא, יש לי ראיות להביא, מוסיף אני עליכם דיינין.

אצלינו נוהגים לקרוא פסוק זה בניגון של מגילת איכה, ונ"ל הטעם בזה, שכשהאדם מסתכל על הקשיים שיש בחיים היינו ה'טרחכם ומשאכם וריבכם' או זה בחינה של חורבן, ולכן קורים אותו בניגון של מגילת איכה שמסמל את החורבן.

דעא דדעוין

העגל והמרגלים, כי בשעת מתן תורה כבר פסקה זוהמתן לולי שחטאו בעגל. ואלמלא חטא מרגלים אח"כ, היו נכנסים תיכף לארץ ישראל עם משה רבינו ע"ה, והיה משה מבטל יצרא

אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל וגו' (דברים א א).

זקני האמרי נועם אמר ששורש כל החטאים היו אלו שני חטאים

היינו ע"י אלו שני החטאים חשכו עינינו, חדשי תמוז אב הנקראים עינים, ועי"ז נחרכו המקדשים הנקראים לב ע"י חשכת עינים, דשורייני דעינא באובנתא דליבא תלו (עבודה זרה כח:), ולזה גרמו 'איכה' כי 'איכה' גימטריא 'אלה', ולזה נפלו אלו הימים י"ז בתמוז ותשעה באב דמתענין בהון ל"ו שעות, כי ב"ז בתמוז אין מתענין רק ביום שנחשב ל"ב שעות, ובתשעה באב כ"ד שעות, כמנין 'אלה' שנחשכו העינים, והוא נגד אור ז' ימי בראשית ששימש ל"ו שעות, ובכאן ר"ל שימש החושך ל"ו שעות.

והנה כתיב (ישעיה סג ט) בכל צרתם לא צר, והוא קרי עם כתיב, לו בו' ולא בא'. וצריכין להמשיך רחמים שיהיה מם 'לו' צר 'לא' צר, לצאת מן המצר למרחב. ולזה אלו הל"ו שעות של י"ז בתמוז ותשעה באב רומזים על 'לו' צר חלילה, ובתשעה באב שעה אחת אחר חצות היום הוא לידת משיח כדאיתא בספרים (שעה"כ חג השבועות סוף דרוש א', ועיין ירושלמי ברכות ב ד) ונעשה רק ל"א שעות, רומז שיהיה במהרה לא צר.

וזהו אלה הדברים אשר דבר משה, היינו שהוכיח אותם והודיעם

דעבודה זרה והיה נתכפר להם חטא העגל, ולא היה נחרב בית המקדש אילו היה משה בארץ ישראל, ועל ידי חטא המרגלים חזר גם חטא העגל למקומו. והמה שני עבירות עבודה זרה ולשון הרע. ועי"ז נחרכו שני בתי מקדשינו, כי בית המקדש הראשון נחרב ע"י עון עבודה זרה (וימא ט:), ובית המקדש שני בעון שנאת חנם (שם) שהוא לשון הרע. ונפגמו ב' חדשים תמוז אב הנקרא עינים כידוע, ע"י אלו החטאים, כי חטא עבודה זרה היה ב"ז תמוז שנשתברו הלוחות, וחטא מרגלים בתשעה באב שקבעו בכיה לדורות.

וזה שאמר הנביא (איכה ה יז) 'על זה היה דוה לבנו על אלה חשכו עינינו', היינו 'על זה' ראשי תיבות ל'שון הרע ע'בודה זרה, על ידי זה דוה לבנו, היינו ירושלים הנקראת לב כמו שכתוב (ישעיה מ ב) דברו על לב ירושלים, על אלה חשכו עינינו, כי אלה רומז על אלה אלהיך ישראל (שמות לב ד ח), גם אלה רומז על המרגלים, 'אלה' ראשי תיבות ל'תור א'ת ה'ארץ (במדבר יג טז, שם יד לו לח).

גם איתא בספרים 'אלה' ראשי תיבות א'בק ל'שון הרע. וזהו על 'אלה'

אנו יושבים כעת בזמן של דמדומי חמה שהנה השבת כבר יוצאת מאתנו ויום המר מ' באב ממשיש לבוא, ומיד בצאת השבת צריכים לפשוט בגדי השבת וללבוש בגדי חול כדין אבל. אמנם אצל צדיקים וחסידים היה המנהג להאריך ברעוא דרעוין אפילו בשבת כזו ולומר סדר הזמירות.

וסיפר לי חתני הרה"ג רבי מנחם רויטמן שליט"א שזקיני הרה"ג רבי מאיר יהושע גילערנטער זצ"ל היה נוסע לרה"ק מראדושיץ זי"ע, ובשלוש סעודות בשבת שחל בו תשעה באב ערך שולחנו עד עלות השחר, והתסידים התביישו לחזור לבתיהם בגלל שהיו עדיין לבושים בכגדי שבת, וכולם חזרו לבתיהם בדרך לא דרך.

יעזור השי"ת שימים אלו יתהפכו לימים טובים ונוכה לבנין בית המקדש כביאת גוא"צ בב"א.

שהעיקר לתקן שני החטאים עבודה זרה ולשון הרע המרומזים בתיבת 'אלה', עכתו"ד.

והנה הפשט הפשוט כמה שאמר הנביא (איכה ה זי"ח) על זה היה דוה לבנו על אלה חשכו עינינו על הר ציון ששמים שועלים הלכו בו. שנשבר לבם בקרבם וחשך עיניהם מרוב צער כשראו את החורבן הנורא של בית המקדש ושועלים הלכו בו.

אמנם לפי דברי האמרי נועם נראה לומר ענין אחר כביאור הכתוב, שכשהם ראו את החורבן, את הר ציון ששמים, נקרע לבם וחשך עיניהם, גלל היותם הגורם שבגללם נחרב בית המקדש, שלבם שחשק להם עבודה זרה, ועיניהם שהסתכלו בהם בעין הרע, וזה גרם להם לדבר לשון הרע, ועי"ז שרר שנאת חנם בינם, ועל זה היה דוה לבם וחשכו עיניהם, שהם היו הגורמים של חורבן בית המקדש.

שיחת התעודדות לפני הקינות מוצש"ק ליל תשעה באב (נדחה) תשפ"ב

בימיו הרי כאילו נחרב בימיו, ולכן מוטל על האדם להתבונן בעצמו איך הוא ח"ו גורם במעשיו לכך שלא יבנה הבית בימיו, ושנצטרך לישב על הארץ ולהתאבל עוד יום מר ונמהר כתשעה באב.

והנה בשנה זו (ת"ב נדחה) אנו מתענים ומתאבלים ביום עשירי באב, ובגמרא שהזכרנו לעיל איתא שרוב ההיכל נשרף ביום י' באב, ולכן ההתבוננות בשנה זו צריכה להיות באופן קצת שונה, שכן יש לך אדם שיש לו חולשה וחוסם, ולכך צריכים להתבונן מה גרם לו לכך, ואז רואים שבא לו מחמת דלקת וכדומה, אבל יש לך אדם שהוא כבר במצב קשה כל כך וחולה בכל גופו, עד שאינו מרגיש כלום, ובאופן כזה מובן שהוא נתרגל לקושי המחלה עד שאינו מרגיש בכך.

והנה אנו בעונותינו הרבים כבר נתרגלנו לחיות בגלות המר, ואין אנו מרגישים באמת מה שחסרנו בחורבן בית המקדש, וזה סימן על כך שאנו נשתקענו בגלות כמו אותה החולה שכבר אינו מרגיש במחלתו, וביום כזה (י' אב) צריכים אנו לזעוק

איתא בגמרא תענית (כג.) 'ותשיעי סמוך לחשיכה הציתו בו את האור, והיה דולק והולך כל היום כולו, שנאמר אוי לנו כי פנה היום כי ינמו צללי ערב, והיינו דאמר רבי יוחנן אלמלי הייתי באותו הדור לא קבעתיו אלא בעשירי מפני שרובו של היכל בו נשרף, ורבנן אתחלתא דפורענותא עדיפא', עכ"ל.

והנה מה שיש לנו ללמוד מכך הוא להתבונן בכל צרה שבאה עלינו מה היה שורש הסיבה שלכך באה הצרה, ומה גרם לכך, והיינו 'אתחלתא דפורענותא עדיפא', ולכך קבעו להתאבל ביום ט' באב כיון שבו הציתו את האש, ובאמת הסיבה לחורבן הבית התחילה כבר אצל חמא המרגלים כדאיתא בגמרא (שם) 'כתיב ותשא כל העדה ויתנו את קולם ויבכו העם בלילה ההוא, אמר רבה אמר רבי יוחנן אותה לילה ליל תשעה באב היה, אמר להם הקדוש ברוך הוא אתם בכיתם בכיה של חנם, ואני קובע לכם בכיה לדורות', ע"כ, והיינו על ידי העבירה של לשון הרע.

ואיתא בירושלמי (יומא פ"א ה"א) שכל דור שלא נבנה בית המקדש

דברות שב"ק פרשת דברים-חזון תשפ"ב קודש

"הרי בווער בבית המקדש אש", ולהתעורר על ידי זה.

החורבן בראותינו בלילי שבתות בחורים ממוטב המשפחות שפרקו מעליהם כל עול מלכות שמים רח"ל, וכמו שנאמר 'בתולותי ובחורי הלכו בשבי' (איכה א יח).

ושמעתי השבוע סיפור מאברך שבא ממשפחת בעלי תשובה, וסיפר לי שזקנו נתגדל במשפחה של ח' אחים, וד' מהם כלל לא נישאו, והאחרים נישאו ל"ע לגוים, ורק ממשפחת זקנו שחזר בתשובה יש המשך, ובאמת בארה"ב יש רבנות משפחות שאבדו כל זיקה לקהל ישראל על ידי נישואי התערובת ל"ע, ושם ניכר החורבן בעינים, וגם כאן בעירנו (ביתר) אפשר להתעורר על

ולבן העבודה המומלת עלינו עכשיו הוא לבכות על האש הבווער בבית מקדשינו ותפארתינו, ו'בליל זה יבכיון וילילו בני', ושנבין כראוי שאנו עדיין נמצאים בעומק הגלות כבר כמעט ב' אלפים שנים.

יעזור השי"ת שנוכה לראות בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ כב"א.

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר ר' פנחס פרקל הי"ו

לדגל השמחה השדויה במעונו באירוסי בנו

החתן הבה"ח אברהם ישעי' ני"ו

עב"ג בשעטומ"צ למזל טוב

ויהא רעווא שהזיווג יעלה יפה

ויזכו לבנות בית נאמן בישראל על אדני התורה והחסידות

ברוב נחת ותענוג דקדושה ושובע שמחות